

P1-journalist Jesper Tynell modtog i år Cavlingprisen for sine afsløringer af lovbrud, manipulationer og vildledninger i Beskæftigelsesministeriet. Men afsløringerne, der var på højde med Tamilsagen, havde ingen grædende ofre, de gik ikke efter manden, men efter systemet, og bragede derfor aldrig igennem i massemedierne. Hvorfor blev Claus Hjort Frederiksen ikke fyret, men forfremmet? spørger Thomas Aue Sobol. Illustration Rasmus Meisler

Afsløringen,

ingen
gæd
høre
om

"De nu slettede dokumenter kunne formentlig ellers have vist, hvilken indflydelse Claus Hjort Frederiksens ansatte har haft - eller ikke har haft - på SFIs evaluering af regeringens 300-timers-regel. En evalueringsrapport, som har vist sig på afgørende punkter at forsømme virkeligheden og være direkte misvisende i sin beskrivelse af, hvad der sker, når en gift kontanthjælpsmodtager får lukket for udbetalingen af penge, hvis ikke han eller hun har haft et almindeligt lønnet arbejde i mindst 300 timer indenfor de sidste 10 år. I første omgang holdt Arbejdsdirektoratet de nu slettede dokumenter hemmelige for Orientering. Men efterhånden som..."

HA
HA

SEX

TERROR

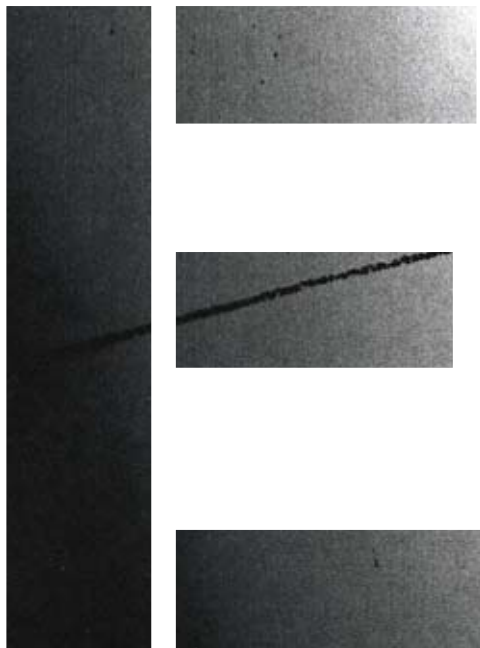
-KA DU IKKE KVELE
OBT DER' REIMER?

INGEN HØRER P1
CLAUS... BARE ROLIG!

BREAKING NEWS:

SVINDEL-MAD-SEX-KRISE-FAMILIE- FERIE-QUIZ- HÅNDBOLD

ET LILLE SMIL KRÆNGER FREM på statsminister Lars Løkke Rasmussens læber. Bag ham er der skålen, fest og øredøvende snak.

"Den form for journalistik, der begås på 'Orientering', der begås på P1 ... der, hvor man kommer ned under de hurtige overskrifter, det personfikserede, og kommer til substans og dybde – det har vi brug for."

Statsministeren vejer ordene. 8. januar er han kommet til Journalisternes Hus på Gl. Strand i København for at overrække Cavlingprisen til en journalist, der gennem flere år har afsløret, at tidligere beskæftigelsesminister, den nuværende finansminister, Claus Hjort Frederiksen og hans ministerium brød loven, bestilte misvisende tal, slettede belastende dokumenter og vildledte Folketinget. Prisen er den største hæder, en dansk journalist kan få.

"Det har Danmark brug for, det har det åbne demokrati brug for," fortsætter Lars Løkke Rasmussen og fugter læben med tungen, inden han lægger ansigtet i mere alvorlige folder: "Så stor respekt for det."

Sekundet efter er statsministeren på vej sidelæns mod en dør. Reporteren fra 'DR Update' når akkurat at fastholde øjenkontakten. Hun *langer* spørgsmålet ud:

"Men det, som mange spørger sig selv om, det er: 'Hvorfor sidder ministeren så stadigvæk efter alle de her historier?'"

Statsministeren glider af på blikket. Så går han væk.

OMTRENT FEM ÅR tidligere får journalist Jesper Tynell fra programmet 'Orientering'

på P1 fært af det, man i branchen kalder en god historie. Arbejdsmarkedsstyrelsen har sendt et notat på gaden, og før offentliggørelsen er det lykkedes Beskæftigelsesministeriet at plante en historie i Morgenavisen Jyllands-Posten om, at kommunerne er bedre end Arbejdsformidlingen (AF) til at få aktiverede i job. Resultatet passer Claus Hjort Frederiksen (V) glimrende. Han vil netop overdrage ansvaret for aktivering af ledige til kommunerne i forbindelse med kommunalreformen. Der er bare ét problem: Konklusionen i notatet holder ikke.

Jesper Tynell finder ud af, at de aktiverede i AF er langtidsledige, mens de aktiverede i kommunerne blot har været ledige i kort tid. Derfor har de kommunalt aktiverede langt nemmere ved at få et arbejde. Kommunerne kan ikke undgå at vinde.

P1-journalisten afslører, at Beskæftigelsesministeriet i en e-mail bestilte tallene til lejligheden, og senere må Claus Hjort Frederiksen indrømme, at det faktisk er ham, der står bag ordren, selv om han tidligere har nægtet det.

Den sag bliver den første i en række historier, som Tynell kalder 'ministerens mindre demokratiske metoder'.

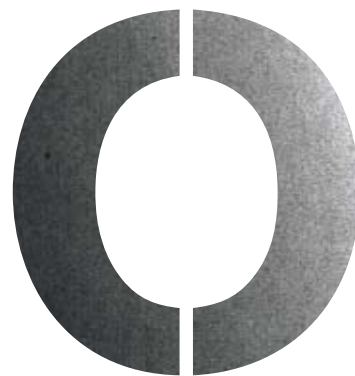
"Mine historier handler om moderne magt og om, hvad magthavere gør, når de vil bane vej for en bestemt politik," siger Cavlingvinderen til Euroman.

I 15 radioprogrammer af i alt fem timers varighed kan man opleve Tynell jonglere med paragraffer, love og bekendtgørelser. Stilen er skarp og kølig, stoffet kompliceret, men fanger man først den røde tråd, bliver man grebet.

"Konkret lyrik," kalder Cavlingkomiteens formand Carsten Ingemann det i sin skåltale.

Tynells mission er egentlig enkel:

Regerer Claus Hjort Frederiksen i overensstemmelse med den lovgivning, Folketinget har vedtaget? Og giver beskæftigelsesministeren Folketinget korrekte oplysninger, som det kan vedtage lovgivning ud fra? I en række af de sager, Tynell graver frem, er svaret et rungende nej. De demokratiske spilleregler bliver brudt igen og igen.

OFRENE ER både de politikere, der har vedtaget en lov, der ikke bliver fulgt, det er vælgerne, der skal stemme på politikere, der ikke har passet deres job – og det er de mennesker, der bliver direkte ramt af ulovlige tiltag.

Og der er nok at komme efter bag Beskæftigelsesministeriets mure. Hold nu fast:

I marts 2006 vedtager Folketinget 300-timers-reglen, der forpligter kommunerne til at lukke for udbetalingen af kontanthjælp til ledige, hvis de ikke har arbejdet mindst 300 timer inden for de seneste to år. Loven gælder 'ægtepar, hvor *begge* er på kontanthjælp', men blot tre måneder senere skriver Claus Hjort Frederiksen i en vejledning til kommunerne, at loven *også* gælder for ægtepar, hvor bare den ene er på kontanthjælp.

Tynell undrer sig, for det har Folketinget aldrig vedtaget. Da han viser vejledningen til Venstres integrationsordfører, Irene Simonsen, undrer hun sig også.

Men Beskæftigelsesministeriet forklarer, at efter deres opfattelse er en mand eller en kvinde altså på kontanthjælp, hvis blot han eller hun er gift med en kontanthjælpsmodtager!

Beskæftigelsesankenævnet konkluderer, at det er i strid med loven, men Claus Hjort Frederiksen nægter at rette ind. Først da Ankestyrelsen når til samme resultat, beder han kommunerne udbetale kontanthjælp med tilbagevirkende kraft til de 250 ramte familier.

"300-timers-reglen er en succes," skriver Beskæftigelsesministeriet i en pressemeddelelse i juni 2008, tilfreds med, at ordningen har sendt omtrent hver tredje, der har fået frataget sin kontanthjælp, i arbejde, mens en anden tredjedel har valgt at blive hjemmegående.

Men den konklusion holder ikke, dokumenterer Tynell. Rapporten fra Det Nationale

Smilene var noget anstrengte, da statsminister Lars Løkke Rasmussen, der også er pressens minister, uddelte årets Cavlingpris til Jesper Tynell for afsløringer af Claus Hjort Frederiksen's lovbrud.

POLIFOTO

Forskningscenter, som ministeren henviser til, ser ikke den isolerede effekt af reglen. De hjemmegående kan lige så godt være folk, der nu hverken kan finde arbejde eller få kontanthjælp og er kommet i klemme.

Et fejlinformeret Folketing vælger senere at udvide '300-timers-reglen' til '450-timers-reglen'.

Tynell påviser via aktindsigt, at folk fra Beskæftigelsesministeriet har været involveret i udarbejdelsen af den misvisende rapport fra forskningscenteret, der – i al fald på papiret – er uafhængig. Afsløringen sker på trods af, at ministerens folk først tilbageholder belastende dokumenter og senere ulovligt sletter dem.

I endnu en sag, som Jesper Tynell afslører, afskaffer Claus Hjort Frederiksen kravene til udenlandske arbejdstageres sikkerhed i farlige job – i al hemmelighed og uden om Folketinget. En afsløring, der får Folketinget til at genindføre kontrollen.

Og sådan fortsætter det ...

TIL CAVLINGFESTEN på Gl. Strand i januar beskriver Cavlingkomiteens formand Carsten Ingemann Jesper Tynell som 'journalistikkens fornemme kirurg' og siger, at han laver historier 'af den allervæsentligste skuffe'.

Men noget må undre de festglade gæster. Når Claus Hjort Frederiksen igen og igen har trukket Folketinget rundt ved næsen, vildledt og brudt loven, hvorfor har det så ingen konsekvenser haft? Overhovedet. Hvordan kan Lars Løkke Rasmussen rose det journalistiske

arbejde, sige tillykke, trække på skuldrene og forfremme beskæftigelsesministeren til finansminister?

Som forfatter Nis Rasmussen skriver i et debatindlæg i Berlingske Tidende kort efter Cavlinguddelingen:

"Hvorfor sker der ikke en fløjtende fis?"

Der er to afgørende svar. Det ene handler om den måde, medierne fungerer på. Det andet er mere politisk.

Tidligere justitsminister og chefredaktør på Ekstra Bladet, Hans Engell:

"Hvis en sag virkelig skal ryste ministre, så skal den køre hårdt og vedholdende i radio, tv og et antal aviser, ellers ebber det ud. Der skal virkelig strøm på mediebatterierne. Det hænger sammen med, at mediebilledet er blevet mere fragmenteret, vælgerne bruger ti medier hver dag, og det gør politikerne også. Det er politikernes iskolde vurdering, at 'P1 Orientering' høres af relativt få tusind mennesker og derfor ikke er noget, der flytter vælgere i større omfang," siger Hans Engell, der efter pres selv måtte træde tilbage som konservativ topleder i 1997, da han i alkoholpåvirket tilstand kørte ind i en betonklods på Helsingørmotorvejen.

Og Jesper Tynells historier har stort set ikke været bragt andre steder end på P1. Først da han vinder Cavlingprisen den 6. januar, kører nyheden i TV-Avisen og en række andre medier.

Henrik Qvortrup, politisk redaktør på TV 2, kalder historien 'meget teknisk' modsat fx Burka-sagen eller sagen om Lars Løkke Rasmussens fadølsbilag, som virkelig har rullet i medierne.

"Jeg formodes at vide en lille smule mere om politik end de fleste andre, men jeg vil nødig eksamineres i, hvad den historie handler om. Det siger jo et eller andet om, hvor lidt den er slået igennem," siger han.

Claus Hjort Frederiksen har erklæret sig uenig i nogle af Tynells konklusioner, men

både Cavlingkomiteen og Foreningen for Undersøgende Journalistik (FUJ) har gransket historierne og kåret dem som årets bedste.

D

DE MEST SETE tv-aviser på DR 1 og TV 2 har 700.000-800.000 seere, og de to medieplatforme er derfor afgørende for, om en sag 'brager igennem'. Ingen af dem tog sagerne, mens de kørte på 'Orientering' i P1.

En række medieeksperter, Euroman har talt med, peger på det oplagte: Tv-nyheder skal

>

CLAUS HJORT FREDERIKSEN

62 år, uddannet jurist og en af de mest magtfulde personer i både Venstre og den nuværende regering. Siden han for over 20 år siden blev valgt som partisekretær, har Claus Hjort Frederiksen fungeret som Venstres indpisker, og under Fogh-regeringen var han statsministerens nærmeste rådgiver og chefstrateg, men også den brutale bussemand, der delte skidebatterier ud til andre ministre og partifolk. Efter folketingsvalget i 2001 blev Claus Hjort Frederiksen beskæftigelsesminister, og hans magtposition i dansk politik blev styrket, da statsminister Lars Løkke Rasmussen i fjor skubbede ham et trin op ad ministerstigen og sagde:

"Jeg har udnævnt Claus Hjort Frederiksen til at være finansminister, så længe det er i min magt at udpege finansministre."

POLIFOTO

”Det er et mirakel, at jeg er på fri fod, hvis man skal tro begrundelsen for Cavlingprisen.”

Claus Hjort Frederiksen, finansminister.

”Den form for journalistik, der begås på ’Orientering’, der hvor man kommer ned under de hurtige overskrifter, det personfikserede, og kommer til substans og dybde – det har vi brug for.”

Statsminister Lars Løkke Rasmussen ved overrækkelsen af Cavlingprisen til Jesper Tynell.

kunne serveres ultrakort og med ofre, det går ud over. Tynells 15 programmer er derimod komplicerede og har kun to eksempler på borgere, der er kommet i klemme som følge af Claus Hjort Frederiksens tiltag.

Som Fellow på Center for Journalistik på Syddansk Universitet, Jakob Elkjær, har formuleret det i et debatindlæg i Politiken:

”Indslagene var næsten fuldstændig befriet for mennesker af kød og blod, som var blevet ramt. Og det er et problem for journalister, fordi alle andre end ’Orientering’ i dag kræver menneskelig identifikation.”

Tynell og hans kolleger kalder det selv for *forfatningsjournalistik* – journalistik om magtens tredeling. Og der er ofre, fastholder Tynell, det er bare ikke hr. Hansen.

”Ofrene er i første omgang de folkevalgte folketingsmedlemmer, der har vedtaget en lovgivning, og som i tre tilfælde i mine program-

mer siger: ’Det, ministeren gennemfører, er ikke det, vi har vedtaget.’”

Mediesociolog og lektor ved journalistuddannelsen på Roskilde Universitetscenter, Ida Willig, peger på, at der er sket en eksplosion i mængden af nyheder, og at det skaber en risiko for at overse *scoops*. I 1999 producerede danske medier 32.000 nyheder om ugen, mens tallet ti år senere var vokset til 75.000.

Willig vil ikke udtale sig konkret om Tynellsagen, men siger generelt:

”Man skal simpelthen holde øje med meget mere – også inden for mediehuse som DR – der er mange historier at koordinere, og de kan nemmere forputte sig.”

Men der er også nogle grundlæggende mekanismer i den måde, medierne konkurrerer på, der kan slå gode historier ihjel, før de rigtig lever. ”Er det noget, vi har solo?” er et spørgsmål, der altid bliver stillet af redaktører, når en journalist smækker en afsløring på bordet ved redaktionsmødet.

Radios historier ud over rampen, det må jeg have lov at sige.”

Hans Engell supplerer:

”I danske medier er der en tilbøjelighed til, at hvis et medie starter en sag, så er det det medie, der kører den, og så går andre ikke ind i den uden videre. Det er kun, hvis sager er så store og så åbenlyst politisk dramatiske, at man rykker.”

Ida Willig har skrevet om solokriteriet i bogen ’Bag nyhederne – værdier, idealer og praksis’.

”Det ligger dybt i den journalistiske kultur, at man har ejerskab til sine historier, og at solohistorier er finere end fælleshistorier,” siger mediesociologen Ida Willig, der betegner kriteriet som et paradoks:

”Det er et rigtig godt ideal. Det gør, at vi hele tiden får nye historier på dagsordenen. Men det har også den omvendte, lidt paradoksale effekt, at der ligger nogle gode historier rundt omkring, som ikke bliver løftet videre i fødekæden.”

JESPER TYNELL

38 år og har siden 2003 været ansat på ’P1 Orientering’ som fagmedarbejder inden for social- og retspolitik. Han er uddannet cand.hist. og cand.com. fra Roskilde Universitetscenter. I november 2009 blev Tynell af Foreningen for Undersøgende Journalistik (FUJ) kåret som den bedste ’graver’ i radiomediet, og i januar i år modtog han Cavlingprisen. Cavlingkomiteens formand Carsten Ingemann beskriver bl.a. Jesper Tynell som ’evigt magtkritisk og standhaftig’.

FOTO AGNETE SCHLICHTKRULL

EN ’SOLO’ ER ALTID kandidat til at blive dagens tophistorie. Skal den derimod deles med andre medier, får den en mere perifer placering. Og helt slemt er det, hvis afsløringen er født hos en af konkurrenterne.

Som TV 2-redaktør Henrik Qvortrup siger om Tynells afsløring:

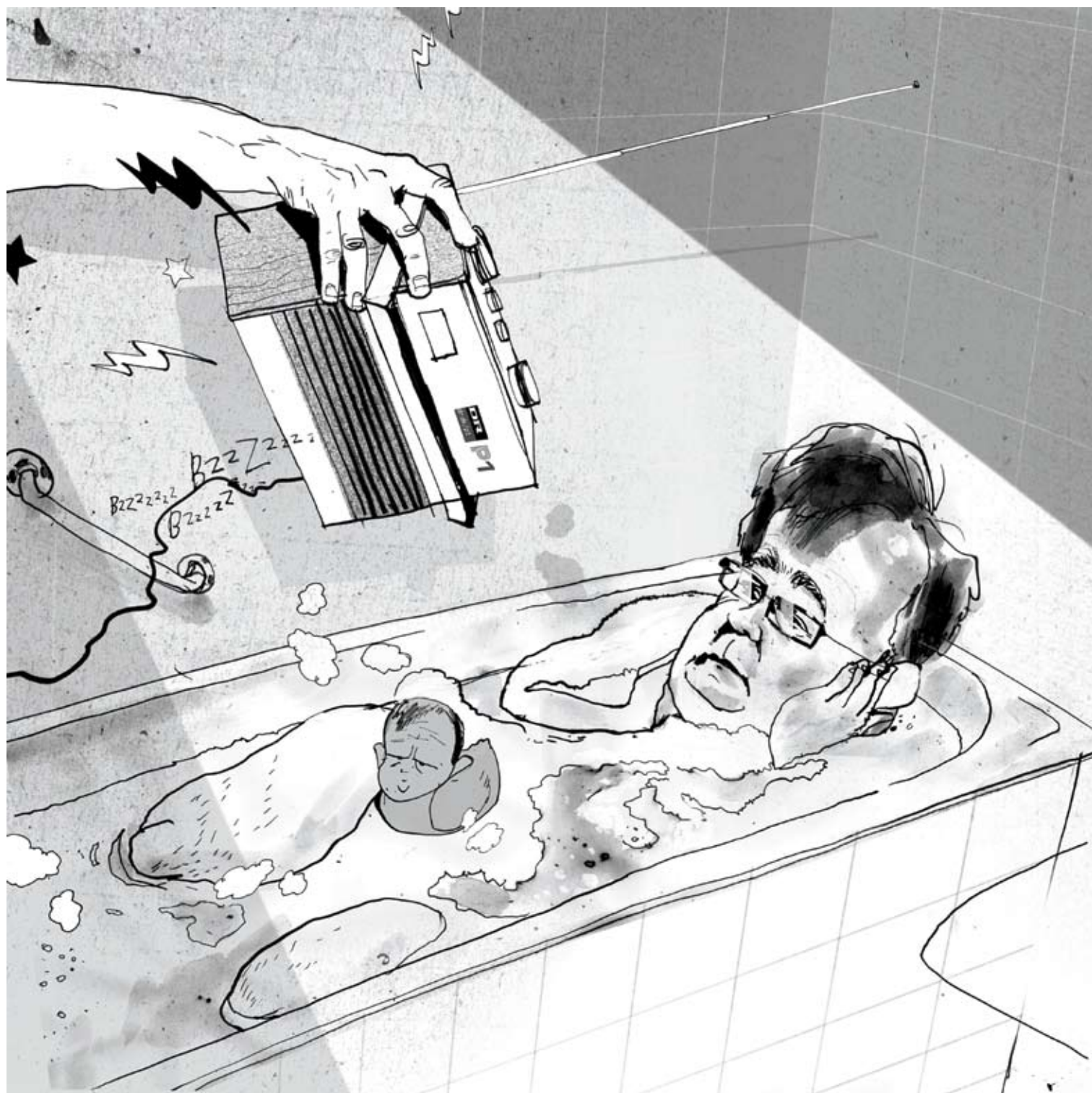
”Jeg har mange forpligtelser i mit liv, men en af dem er altså ikke at hjælpe Danmarks

APRIL 2009. Claus Hjort Frederiksen er kaldt i samråd i Folketingets arbejdsmarkedsudvalg. Jesper Tynell er med. På dette tidspunkt har Beskæftigelsesministeriet tre gange taget forskellige paragraffer i brug for at prøve at bevise lovligheden af et forsøg, hvor sygedagpengemodtagere skal i aktivering mindst ti timer om ugen, ellers mister de deres dagpenge.

To gange har ministeriet underkendt sig selv, efter Tynell har påpeget det ulovlige i at bruge den pågældende paragraf.

Forsøget gælder kun halvdelen af de sygemeldte, den anden halvdel skal behandles som hidtil. Formålet er at se, hvilken af de to grupper der hurtigst bliver rask igen.

Regeringen barsler nemlig med en ny lov, der i store træk skal gøre forsøget permanent, og i forsøgsbeskrivelsen står det tydeligt, at det netop er formålet at afprøve lovgivningen, før den er vedtaget.

I et af Tynells programmer kan man høre en frustreret arbejdsmarkedsordfører fra Socialdemokraterne drage paralleller til Tamilsagen:

"... hvor også en tidligere justitsminister i offentligheden bare hævdede, at det, han jo havde gjort, det var det, der senere var blevet til lov. Der er altså en lovgivning, og det skal både borgere og ministre overholde, og det

har ministeren ikke gjort i det her tilfælde, og det undrer mig," siger Thomas Adelskov, der mener, at sygedagpengeforsøget ikke harmonerer med den lov, han har været med til at vedtage i Folketinget.

I Tamilsagen stoppede justitsminister Erik Ninn-Hansen familiesammenføringer for tamiler, uden at Folketinget havde godkendt det. I 1989 måtte han træde tilbage – og fire år senere blev hele den borgerlige regering væltet i den største politiske skandale siden Anden Verdenskrig.

I samrådet svarer en småklukkende Claus Hjort Frederiksen Thomas Adelskov:

"Man kan jo undre (sig over, red.), Thomas, efter din indledning, at jeg stadig er på fri fod. Men det kan jo være, at der står nogen uden for døren, når nu jeg kommer ud!"

Forsamlingen klukker med.

Claus Hjort Frederiksen fastslår, at kammeradvokaten har kendt forsøget lovligt. Der er bare ét problem: Det er løgn. Kammeradvokaten gør først forsøget lovligt senere. Et vildledt folketingsflertal beslutter at lade ordningen fortsætte.

Efter Jesper Tynell har fået Cavlingprisen, bruger ministeren samme retoriske kneb over for pressen som over for Adelskov. >

”Det er et mirakel, at jeg er på fri fod, hvis man skal tro begrundelsen for Cavlingprisen,” siger han til Ritzaus Bureau.

Der er dog også oplagte politiske grunde til, at Claus Hjort Frederiksen ikke blev væltet som minister pga. de mange afsløringer.

Hans Engell vil ikke gøre sig til dommer i Cavlingsagen, men siger:

”Hvis den her sag havde haft et andet politisk og mediemæssigt forløb, så kunne den være blevet rigtig alvorlig.” Han mener, det er et stort problem, at mens politikere og embedsfolk professionaliserer deres medie-håndtering og ansætter flere og flere spindoktore, skærer mediehusene over en bred kam ned på den dyre og tidskrævende undersøgende journalistik.

Engell, der blev justitsminister samme år, som Ninn-Hansen trådte tilbage, fremhæver netop Tamilsagen som et godt eksempel på, hvad der skal til for at vælte en minister i en kompliceret sag. Medierne gør det langt fra alene.

”Da Tamilsagen for alvor begyndte at køre, havde Socialdemokraterne syv politikere på sagen, der hele tiden var klar til at gå på vinjerne og stille borende spørgsmål, og de blev suppleret af et stort antal fra SF og De Radikale. Folk internt i ministerierne ville heller ikke lægge sagen død, så der var helt andre kræfter, der virkede,” siger Hans Engell og vender tilbage til Tynells afsløringer:

”I denne her sag har der dybest set ikke været nogen kræfter. Der har været én ihærdig journalist. Og det er så det.”

M

MIDT I EN LÆKKER middag med oksekød i rødvin, sellerirodmos og rød peber-sauce modtager Jesper Tynell Cavlingkomiteens opkald. Hans første tanke, er, at nu får han chancen for at promovere historierne igen. Men P1-journalisten har aldrig ønsket at gå efter personen Claus Hjort Frederiksen.

”Jeg kan mærke, at jeg ikke har den der hund i mig, der siger: ’Jamen så skal mennesket bøde!’ Jeg tænker mere: ’Det her kunne også være sket under en anden minister – der kommer jo bare en ny, hvis han falder, så hvordan kan systemet blive bedre?’” siger Jesper Tynell, der peger på en anden grund til at gå mere efter systemet end manden: Med regeringen og Dansk Folkeparti i ryggen er det svært at fælde nogen.

”Hvis det står til troende, at en minister har gjort noget ulovligt, er det den slags, politiske skandaler er lavet af,” siger TV 2-redaktør Henrik Qvortrup om den konsekvens, Tynells historier kunne have haft, hvis de var kommet ordentligt frem i medierne.

”Men der har på det seneste været en tendens til at slippe af sted med ulovligheder. Masser af medier har fx peget på det underlige og uholdbare i, at vi har en skatteminister, der har handlet i strid med grundloven,” siger Qvortrup, der henviser til, at skatteminister Kristian Jensens (V) embedsfolk i fjor begyndte at administrere en hjælpepakke til erhvervslivet, inden den var vedtaget i Folketinget.

”Skatteministeren er sluppet mirakuløst fra det. Men når der ikke er nogen, der er klar til at drage en parlamentarisk konsekvens, så kan vi råbe nok så højt i medierne. Vi kan jo ikke gå ind og rive ministeren ud af stolen,” siger Henrik Qvortrup, der også fremhæver Tamilsagen som et eksempel på, at meget komplicerede sager tidligere har haft enorm gennemslagskraft.

MEN HVORFOR SPARKEDE Tynells moderorgan, DR, ikke selv mere til historien? Der er nok platforme i DR-familien at gøre det på: Radioavisen, ’Deadline’, TV-Avisen, ’DR Update’, dr.dk ...

DR’s nyhedsdirektør Ulrik Haagerup har både talt dunder for flermedialitet – hvor de samme historier laves til fx web, tv og radio – og for at DR skal lave flere egne afsløringer.

”Det er jo fuldstændig åndssvagt,” siger Haagerup, der virker som en mand, der stadig tænker over, hvad der er gået galt.

”Han (Jesper Tynell, red.) og hans redaktion har ikke været gode nok til at sælge historien andre steder og forklare den sådan, at den var til at gå til. Og omvendt har både vores hus og andre nyhedsmedier ikke været dygtige nok til at opfange den og ’oversætte’ den, så rigtig mange mennesker kan forstå den,” siger Ulrik Haagerup, der mener, at det er en fatal misforståelse, at fordi der ikke er nogen grædende ofre, eller fordi det ikke er nemt at forstå, så egner det sig ikke til de mange.

”Der er de seneste år sket en tabloidisering af nyhedsjournalistikken, som vi skal lidt væk fra igen,” siger Haagerup, der mener, at medarbejderne på DR’s mange platforme skal ’snakke bedre sammen’ om vigtige historier i huset. Man har allerede forsøgt sig med at afsætte en journalist til at ’oversætte’ historier fra ’Orientering’ til nyhederne, og Jesper Tynell skal samarbejde med ’Deadline’ om undersøgende journalistik.

Da Euroman fanger Cavlingvinderen, har han netop lagt sidste hånd på et resumé af de fem præmierede historier. Det er lykkedes at barbære de fem timer ned til 40 minutters radio, og det skal *on air* om lidt.

”Fordi vi kører det resumé i dag, har TV-Avisen spurgt, om der kommer noget nyt, de kan have med i 18.30-nyhederne,” siger Jesper Tynell, der har indbudt Claus Hjort Frederiksen til et 20-minutters interview: ”Hvad vidste du? Og hvornår vidste du det?”

Men der kommer ikke noget nyt til TV-Avisen denne aften. Ministeren vil ikke stille op. Og dét er ingen nyhed. ■

CAVLINGPRISEN

’Danmarks Pulitzer-pris’. Den blev indstiftet af Journalistforbundet i 1944 og refererer til journalist og senere chefredaktør på Politiken, Henrik Cavling (1858-1933). Cavling blev kendt for sine levende reportager fra miljøer, journalister normalt ikke kom i – bl.a. vakte hans skildringer fra fattigkvarterer røre. De første 20 år, Cavlingprisen blev uddelt, fra 1945-64, blev den først og fremmest givet til fremragende formidlere. Men siden er det fortrinsvis det journalistiske gravearbejde, der har vundet anerkendelse. Et par eksempler fra årets nomineringer: Morgenavisen Jyllands-Postens kulegravning af boligspekulanters hærgen med hasarde-rede lån fra banker, freelanceren Dorte Tofts kritiske onlinejournalistik om IT Factory og Stein Bagger og TV 2/Bornholms afdækning af uprofessionel assistance med 112. I Cavlingkomiteen, der uddeler prisen, sidder (januar 2010): Freelancefotograf Carsten Ingemann, formand, journalist Kurt Strand, DR, freelancejournalist Abelone Glahn, Amedia, journalist Marianne Nielsen, Ekstra Bladet, journalist Ulla Krag Jespersen, Forlaget Systime.

